

DEČEK S PIŠČALKO

Milan Šega

Sneguljčica

Spominjam se nekega dne, ki se je začel s tihim in povsem vsakdanjim jutrom, z dežjem, ki je srebrno orosil šipe na oknih, in s šepetanjem mlade, zdrave služkinje, ki je bila komaj nekaj mesecev v naši hiši. Že na prvi pogled mi je bilo dekle všeč, njene roke, ki so bile roke komaj doraslega otroka, njene oči, ki so gledale v svet preplašeno in z nezaupanjem, in njen tenki, beli vrat, ki je bil čudno dolg in rahlo ukrivljen — vse to je vzbujalo v meni občutek zadovoljstva in neko presenetljivo ugodje, ki mu takrat nisem vedel imena. Skratka, imel sem jo rad in ničesar si nisem bolj želel, kot da me je ob večerih, preden me je mama napodila spat, vzela za hipec v svoje drobno naročje in da sem smel božati njeno mehko nagubano kožo pod brado, prav tam, kjer se ji je bogve od kdaj in zakaj še vedno poznala bledordeča brazgotina.

Mama je nekaj časa mirno gledala to najino početje in ni rekla nobene besedice tudi takrat, če me je dekle namesto nje pospremito v spalnico in ostalo pri moji postelji, dokler nisem zaspal. Zaspal pa nisem nič rad in ničesar se nisem bolj bal, kakor če sem moral sam v posteljo, sam v veliko in temačno sobo in sam prebiti vse tiste dolge in tesnobne minute, preden se me je lotil spanec in preden sem z olajšanjem zaprl oči.

Dekle je potrpežljivo sedelo ob moji strani, bolj potrpežljivo kot kdor koli, ki je dotlej opravljal ta posel, in če sem kdaj zaspal s posebnim užitkom in z željo, da bi me spanec ne zmogel kar takoj, potem je bilo to v navzočnosti te deklince, tega nenavadnega in nerazumljivega bitja, ki mu nisem nikoli ničesar zameril in ki je v mojem spominu ohranilo še danes najbolj čisto podobo.

S tistim tihim in vsakdanjim jutrom pa so se začele v naši hiši čudne stvari. Dekle je imelo fanta, ki je bil vojak, lepega, visokega fanta, kakršen bi bil rad tedaj jaz sam, ko bi dorasel — res pravega možakarja, ki je znal vse, kar si od njega pozelel, in kar mene zadeva, moram reči, da nisem videl na njem nič napačnega in nič takega, kar bi me motilo. Bila sva dobra prijatelja, dobra kljub temu, da je bilo dekle docela noro nanj in da me je prav zaradi njega nekajkrat pustilo samega v spalnici, samega v temi, ki sem se je tako hudo bal...

Začelo se je s tem, da je zmanjkal mami iz predala kuhinjske mize denar. Potem sta izginila dva prtiča iz jedilnice. Izginila je mamina obleka. Oče ni mogel najti dveh najboljših kravat. Mama je sprva molčala in le ugibala, kdo bi bil ta tat, pred katerim ni bila varna nobena ključavnica in ki je vedno natanko vedel, kje je denar in kje njene najbolj zaupne dragocenosti. Nekega dne je namreč pogrčila svojo najljubšo zapestnico, ne preveč imenitno, a vendar stvarco, od katere se človek le težka loči in ki ima zanj posebno vrednost. Mama je tistikrat skoraj pobesnela. Takšne je nisem videl še nikdar. Bilo je navsezgodaj, ko sem zaslišal njen glas, vpitje in zmerjanje, ki je bilo v rezkem in neprijetnem nasprotju s toplo tišino sobe, z vsemi v jutru tako dobrotno zaokroženimi oblikami krog mene in s spokojnostjo, ki me je navdajala vsakokrat, ko sem se zbujal. Najprej mi je bilo, kot da sanjam, sanjam grde in zle sanje, ko pa sem povsem odprl oči, me je mamin glas pretresel in v trenutku razbil ugodje jutranjega prebujanja, ki sem ga imel tako zelo rad.

Vstal sem in stekel v kuhinjo. Že mamin glas sam me je prisilil k jok, zakaj kričanja nisem nikoli maral in od njega mi je bilo bolj slabo kot od kakršne koli nesreče, ki se je zgodila v naši hiši — ko pa sem se znašel v kuhinji, je jok v meni nenadoma zamrl, in to, kar sem zagledal, je bilo hujše kot vse moje predstave o tem, česar sem se to jutro bal.

Dekle je klečalo na tleh, v kotu za ognjiščem in njeni svetli lasje so bili kot pahljača razsuti po zaboju za premog, kamor se je sklonilo in z obema rokama skušalo prestrezati mamine ihtive udarce. Obstal sem kot odrevenel. In čudno — dekle se mi je v hipu in brez premisleka zasmililo v dno srca, zasmililo bolj, kot bi lahko zdaj povedal, in nenavadna podoba, ki sem jo zagledal, ko sem pritekkel v kuhinjo, mi ne bo nikoli zbledela. Bil sem ves na njeni strani, trdno prepričan, da je mamino početje nepravilno, in če ne bi imel mame tako rad, kot sem jo imel, bi skočil vmes in odtrgal njene roke od dekletovih ramen in glave, kamor so skoraj brez prestanka padale mamine pesti. Namesto tega sem zaihtel na ves glas in skozi debele solze zajecljal nekaj, kar ni bilo ne prošnja ne protest...

Spominjam se, da je dekle dvignilo glavo in me začudeno pogledalo. Njene oči so bile še bolj svetle in njen nebogljeni pogled tako nemočen, da sem od bolečin zastokal. Tedaj šele je mama povsila roke in se tudi ona obrnila k meni. Čelo pod lasmi ji je bilo vlažno od napore. Nič ni rekla. Po razgretem obrazu ji je bil razlit nenavaden trepet, ne več toliko izraz jeze kot nekakšnega z odvratnostjo pomešanega sramu, sramu zaradi tega, ker je storila nekaj, česar ni bila

navajena delati in kar jo bo še dolgo preganjalo. Potem se je kakor z muko premaknila k mizi, sedla na stol in si z obema rokama podprla glavo.

Dekle je še vedno klečalo pred zabojem, zdaj negibno, kot okamenelo, z vidnim znamenjem presunljive trpkosti in nedvomnega priznanja tega, česar jo je mama obdolžila. Vedel sem, da je kradlo. Vendar me ta njen greh ni niti najmanj prizadel. Lahko bi storila še kaj drugega, še hujšega in še bolj sramotnega, toda vse to bi se ne moglo dotakniti nje takšne, kakršna je bila takrat in kakršna je še danes v mojem spominu. Kakor da bi bila iz neke posebne snovi, ki z gladko in prelestno površino odbija vsakršno zlo in vsakršno grdobijo. Zdela se mi je bolj lepa kot prej in mojemu srcu dražja kot kdaj koli...

*

To dekle — ime ji je bilo Francka — je ostalo pri nas še skoraj vse leto. Mama njenega greha ni več omenila in bilo je, kakor da smo nanj vsi pozabili. Pravzaprav se je po tistem dogodku v naši hiši življenje le malo spremenilo. Francka je bila še bolj pridna in je še bolj pazila, da nam je v vsem ustregla; le nečesa ni smela več, tega namreč, da bi me po večerji pospremila v sobo in počakala, dokler nisem zaspal. Če je bila to zanjo kazen, ne vem, vem pa čisto gotovo, da je bila to zame velika nesreča, ki je nisem mogel zlahka preboleti.

Po tej prepovedi se me je začela Francka ogibati in v mamini navzočnosti me je komaj pogledala, kaj šele, da bi me ogovorila ali pa celo vzela k sebi v naročje. Škoda, zaradi tega sem bil prikrajšan za marsikaj lepega, za marsikatero nežnost in ljubeznivo besedo, ki je bila v naši hiši tiste dni precejšnja redkost. Bil sem še bolj sam in še bolj navezan na najožji krog svoje dejavnosti, ki ni segala delj kot do dvorišča in še morebiti do bližnjega parka, kjer pa me ni skoraj nikoli čakalo nič dobrega. Bil sem skratka nesrečen in hudo samotен.

O Franckinem bivanju pri nas ne bi imel več kaj dosti povedati. S fantom, ki je bil vojak, sta se hitro razšla. Mislim, da ga ni več marala, čeprav ni nikoli razodela pravega vzroka. Lahko smo ga samo slutili. Verjetno jo je on nagovoril h kraji; če je bilo to res, potem mi je fanta žal. Z menoj je bil vedno zelo dober in s piščalko, ki mi jo je naredil, sem si pogosto krajšal čas. Jeseni tistega leta pa se je Francka nepričakovano omožila. Iz domače vasi je prišel k njej fant, posestniški sin, o katerem nismo dotlej še nikoli slišali. Pripeljal se je z vozom in Francko še istega večera odpeljal s seboj na dom. Sicer se je še vrnila, še je delala pri nas, ostala je do dneva, ko je prišla

v hišo nova služkinja. Takrat se je odpravila za zmerom in je nisem več videl. Pri slovesu me je nežno objela in me poljubila. Poljubila me je dvakrat, na oči in na vrat. To pot je zaihtela ona, jaz pa sem se držal, kot da se ni nič zgodilo in da me njen odhod prav nič ne briga.

*

Če sem se v svoji zgodnji mladosti česa bal, potem so bili to dolgi zimski večeri, ki so me vznemirjali z grozljivo temačnostjo in s prežečo samotnostjo moje sobe. Oče in mama sta bila tiste dni le malokdaj doma. Po večerji sem ostajal sam, bil sem dovolj velik in dovolj pameten, sta rekla, da me ni bilo treba biti več strah samega v stanovanju. Toda mene je bilo kljub temu, da sta me imela za velikega in pametnega, strah samote in strah tišine v velikem stanovanju, strah vsega, kar me je obkrožalo, najbolj pa strah postelje v sobi, ki je bila vsa polna čudnih in neprijetnih stvari.

Pokril sem se čez glavo in jokal. Jok mi je za kratko pomagal, toda strah je lezel vame od vsepovsod. Zdaj je zaškripala omara. Zaškripal je parket pod posteljo. Tlesknilo je slabo zaprto okno. Zunaj se je zganil veter in stresel suhe veje drevesa na dvorišču.

V temi se je prikazal obraz, neznan in zlovešče nakremžen, ki je izginil šele, ko sem prižgal luč. Ta obraz je prihajal zelo pogosto. Vsakokrat je bil malo drugačen, včasih ozek in dolg, z dolgim, koničastim nosom, podoben pustni šemi, včasih širok in poln kakor mesec, z očmi, ki so bile prazne in skozi katere se je kradel droben, pisan žarek, a zmerom nerazporejen in hudobno nasršen na preplašeno bitje v postelji. Ta neprijetna spaka, ki sem se je sčasoma že malo privadil, je bila dolge mesece skoraj stalni gost moje sobe. Kmalu me ni več tako plašila, in kar je bilo najbolj čudno, tudi sama se je rahlo spremenila, spremenila v dobro, in najin odnos, sprva tako sovražen in preteč, je začel počasi dobivati oblike nekakšnega sporazumevanja. Če je kasneje nekaj časa ni bilo, sem jo sam poklical. In res — če sem le malo bolj zamižal, malo bolj stisnil veke, že je bila pred menoj in me — kako zabavno! — gledala kar nekam prijazno in začudeno. — To je bil čas, ko sem začel odkrivati prečudežni svet vseh mogočih pravljic in med njimi eno, ki je bila zame najlepša — Sneguljčico. Okoli te se je takrat in še dolgo potem sukala skoraj vsa moja domišljija in vse moje sanje. Druge pošasti so domalega skoraj vse izginile. Še me je bilo strah, še sem se pokrival z odejo in jokaje čakal, kdaj se me bo usmilil spanec in me sprejel v odrešujoče naročje — a vendar: ta strah sem lahko premagal, lahko sem ga odgnal, kot

sem znal poprej spremeniti in preoblikovati režečo spako, lahko, če sem tako le hotel.

Na pomoč mi je začela prihajati moja Sneguljčica. Bila je vsa drobna in vsa nebogljenca. Njene roke so bile roke komaj odraslega otroka. Njene oči, svetle kot spominčice, so zrele v svet preplašeno in z nezaupanjem in njen tenki, beli vrat je bil čudno dolg in nežno ukrivljen. Takšna je prihajala s temo k meni v sobo in takšna mi je vedno znova pripovedovala svojo veselo in žalostno zgodbo, zgodbo o dobrih škrtatih in hudobni mačehi. Prišla je vedno, kadar sem jo le poklical. Zamizal sem, stisnil veke in si jo zaželel iz vsega srca in z vso voljo. Potem sva skupaj bežala po gozdu, skupaj klečala pred mačehinim lovcem, se oba zatekla k škrtatom in oba trikrat umirala od strupov, ki jih je prinesla hudobna kraljica, njena mačeha.

Bil sem ves čas z njo in jo branil pred vsemi grdobijami tega sveta, še pred tistimi, ki sem si jih sam izmislil in jih dodal najini zgodbi. Bil sem njen pokrovitelj in prav na koncu pravljice tudi njen princ in ženin, zakaj pravega princa sva sporazumno odstranila iz zgodbe in njegovo mesto je pripadlo meni.

V postelji, ko sva bila že hudo trudna od vseh raznovrstnih dogodivščin, sva zaspala drug od drugem: jaz pod odejo, ona, Sneguljčica, pa v mojih rahlo sklenjenih dlaneh, kjer je bila povsem varna in kjer ji je bilo tudi dovolj toplo...

Misel na Sneguljčico pa je v meni še danes povezana z mislijo na dekle, na Francko, ki je znala v mojem srcu prva vzbuditi neko posebno občutje, neko dotlej neznano ugodje, s kakršnim se vse do današnjega dne nisem več srečal — vsaj v takšni meri kot takrat ne.

Srečanje s smrtjo

Ne bi mogel več povedati, kdaj je to bilo, vsaj čisto natanko ne... morda mi je bilo osem, morda tudi kako leto več; dobro pa se spominjam hiše, v kateri smo takrat stanovali, visoke, trinadstropne stavbe, z dolgo in široko vežo in z bahavo razsežnim stopniščem, ki te je popeljalo naravnost v naše pritlično stanovanje. Lepšega stanovanja nismo imeli dotlej še nikoli. Prostorna in svetla kuhinja je bila z dvema velikima oknoma (zame sta bili tistikrat res veliki) obrnjena na najbolj čudovito dvorišče, kar si ga more zaželeli zvedav otrok, kakršen sem bil jaz takrat, zvedav in sramežljiv hkrati, rajši sam v bridko sladki samoti med zaboji na dvorišču kakor na cesti med sovrstniki, ki jim nisem mogel biti nikoli kos ne po moči in še manj po vsakovrstnih svoboščinah, ki so jih smeli uživati.

To je bil čas, ko je bilo pri nas doma skoraj vse v redu. Oče je hodil v službo in je pil le ob sobotah, z gosti, ki jih je pripeljal s seboj iz mesta, veselimi ljudmi, med katerimi je bilo največ oficirjev in pa vedno se smejočih žensk, mladih in lepih deklet, ki so se rade poljubovale in ki so zelo kmalu pozobale vse mamino vloženo sadje. Zanj mi ni bilo žal. Hudo pa mi je bilo, ko so nekega večera nalašč ali ne razbile veliko ogledalo v prednji sobi in odtrgale moji najljubši igrači, majhnemu, živorumenemu medvedku, obe ušesci, mu izgreble oči in ga potem takega, kakršen je revež ostal, vrgle skozi okno na cesto.

Mislím, da je bila mama tiste dni srečna. Gostom je ob sobotah rada stregla in nič ji ni bilo mar, da je morala v nedeljo čistiti jedilnico, ki je bila črna od blata in politega vina, potem pa še skuhati kosilo, obleči mene in zlikati očetu nedeljske hlače, da smo lahko pripravljene pričakali kočijo, ki je prišla po nas. Prav res mislim, da je bila ob nedeljah srečna kljub temu, da je bila ona edina, ki se ni mogla obleči tako, kot bi želela, da je sedla v kočijo na pol počesana in z rokami, ki se jim je še vedno poznalo nekaj umazanije, včasih je bil to en sam črn noht, ki pa me je bolj motil in bolj vznemirjal kot vsa tista grdobija iz jedilnice. In vendar — bila je zadovoljna in njene oči so se smehljale z bleskom, ki me je hkrati osrečeval in spravljal v neko neznano, čudno zadrego, bilo mi je, kakor da ne vem prav, ali naj zajočem ali pa naj se prepustim radostnemu peketanju spočitih konj, ki so nas z vso naglico odnašali iz mesta v poletno zelenje.

*

Morda mi je bilo osem, morda kako leto več... Nekega večera, bilo je že pozno in z mamo sva pravkar povečerjala, ko je na vratih pozvonilo. Odpret je šla sama, in ko se je vrnila, so bile njene oči motne in ustnice suhe, kakor da bi se je nenadoma polotila vročica. Brez besede je segla po ruti in skoraj stekla iz stanovanja.

Ostal sem sam. Spominjam se ure, ki je tiktakala. Praznega krožnika pred seboj. Teme v obeh oknih in koledarja z dimnikarjem na zidu. V ognjišču je plapolal ogenj. Slišal sem, ko je padlo poleno, in videl drobno žerjavico, ki je zdrsrnila skozi vratca. Sicer pa... vedel sem natanko vse, kar se je zgodilo. Očeta ta dan ni bilo v službo. Vedel sem, da se je spet zapil, da pije že ves dan in da bo pil, dokler ne bo omagal. To pot me mama ni vzela s seboj, zakaj tudi to ne bi pomagalo, in če je odšla sama, je bilo bolj zaradi obupa in zaradi vseh tistih nesreč, ki se bodo s tem dnem spet zgrnile nanjo.

Z očetom pa je bilo huje, kot sva pričakovala. Odšel je iz mesta in nihče nama ni vedel povedati, kje je. Minil je teden in potem je minilo še nekaj tednov, preden sva zvedela, da je v Ljubljani pri sestrah in da se ne misli več vrniti. Pustil je službo in nama sporočil, naj bova glede denarja brez skrbi. Pošiljal ga bo redno vsak mesec.

Res, nisva jokala. Tudi potem, ko že nekaj mesecev nisva prejela od očeta nobenega denarja, nisva jokala. Bila sva sama v velikem in lepem stanovanju in mami v nedeljo dopoldne ni bilo treba čistiti jedilnice, tudi očetovih hlač ji ni bilo treba likati in nič takega ji ni bilo treba, kar je počenjala prej, ko je bil v hiši še oče in je vsako soboto pripeljal s seboj celo kopico razvnetih gostov, ki so radi polivali vino, se poljubovali in se sladkali z maminim vloženim sadjem. Navsezadnje se je dalo živeti tudi brez kočije in brez radostnega peketanja spočitih konj, ki so te v nekaj minutah pripeljali iz mesta v dišeče zelenje...

*

Vse, kar se je zgodilo kasneje, je v mojem spominu zavito v komaj prosojno meglo. Vse... razen tistega srečanja s smrtjo. Spomin nanj mi je ostal za čudo neskaljen, nič se ni izgubilo, in če ga bom skušal zdaj obnoviti, bom povedal zgolj to, kar sem si v mislih povedal že neštetokrat in kar me je vsakokrat navdalo z najbolj srečnim občutjem.

Pomlad tistega leta je bila hudo deževna. Večeri so bili mračni in vlažni. Nekega takega večera mame dolgo ni bilo iz sobe, kamor se je šla preobleč. Iz mesta se je vrnila vsa mokra. Sedel sem v kuhinji na pručki in risal pajace v debel zvezek, ki ga je imel oče nekoč za pisanje mesečnih izdatkov. Bil sem nemiren. Vstal bi in stekel k materi, pa mi je branil neki strah, za katerega nisem vedel, od kod se je nenadoma prikradel vame. Pajac, ki sem ga naslikal, je imel dolg, grd obraz in grde, izbuljene oči. Tedaj sem zaslišal, da je mama odprla vrata svoje sobe, nisem pa slišal njenega koraka. Brez diha sem se zastrmel v kuhinjska vrata. Še zmerom sem se bal, da bi pogledal k mami, bal, ker se ne bi rad srečal z nečim nepričakovanim in strašnim, kar mi je počasi in brez usmiljenja lezlo v srce in česar sem se lahko ognil samo tako, da sem mirno občepel na pručki in risal svoje grde in vedno bolj hudobne pajace...

Mama je tistega dne legla in ni vstala do pozne pomladi. Dekle, ki je hodilo iz sosednje hiše k nam čistiti in kuhati, je reklo, da jo je stisnilo srce. Zaradi mojega očeta, je reklo, in zaradi skrbi, ki jih je bilo iz dneva v dan več.

Čudno — nič drugega ne vidim od matere kot njene oči in roke. Svetle oči, ki strme v strop, in drobne, v pest skrčene roke na odeji. Ne vidi me in ne čuti mojega dotika. Danes se mi zdi, da je bila v takem stanju celo večnost in da sem tudi jaz sam celo večnost preždel na pručki v kuhinji in risal svoje strašne pajace. Kmalu sem porisal ves zvezek in ko sem na dno zadnjega lista naslikal zadnjega pajaca, mi je bilo, kot da mi je odleglo. Tistih pajacev se ne spominjam rad. Nikoli pozneje jih nisem več risal.

Spal sem v sobi poleg mamine. Bila je prevelika zame in polna najrazličnejših senc. Preden sem zaspal, me je bilo vedno malo strah, zdaj, v dneh mamine bolezni, pa se je ta strah razrasel in se vsak trenutek prikazoval v drugačni obliki v tem ali onem kotu velike in temne sobe. Nemalokrat sem rajši zapustil toplo posteljo in se zatekel v kuhinjo, kjer sem prižgal luč in pri mrzlem ognjišču prebedel tja do polnoči, ko me je premagal spanec in sem se kot pijan opotekel nazaj v svojo sobo. Ti izleti iz postelje so se mi nekajkrat pomešali med sanje, tako da včasih nisem več dobro vedel, ali se mi je sanjalo, da sem prebil pol noči v kuhinji, ali pa je bilo res... In tako sem se neke noči znašel na stopnišču pred vrati, kamor je kljub najtrši temi sijalo toplo in prijazno sonce, zakaj stal sem prav sredi velike sončne lise, ki je bila ob robovih mehko nakodrana. Bil sem čisto sam. Široko stopnišče se je raztegnilo, da mu nisem videl konca, in ta nepregledna razsežnost je še bolj poudarjala mojo osamelost — osamelost, ki mi je trgala srce, da bi najrajši zajokal. Bil sem strašno sam in strašno majhen. Sam v prostoru, ki je bil kot odtrgan od sveta, nem in brez barve. Takrat pa sem nenadoma zaslišal zvok, najprej enega samega, nato pa jih je bilo zmerom več, dokler se niso zgostili v eno samo melodijo, čudno nežno in čisto. Prostor je v hipu zadihal in od vsepovsod so zažarele prelepe barve. Potem sem jo zagledal...

Bila je smrt, prava, resnična smrt, ki sem jo poznal iz knjig — dolg okostnjak s koso na rami. Bila je vsa gola, le okoli ledij je imela belo ogrinjalo. Prihajala je proti meni in se mi smehljala. Nič groznega ni bilo na njej. Bila je to prijazna, vesela smrt, podobna dobri, stari babici, ki prihaja v hišo na obisk in ti prinaša obilico čudovitih daril. Vsak njen korak je bil nov zvok in vsaka kretnja nova barva. Votle in ogromne oči so bile polne miline in ljubezni. Dve stopnici pod menoj se je ustavila in me nekaj trenutkov brez besede gledala. Začutil sem, da diši po zgodnjih pomladanskih vijolicah.

»Kam greš, fant?« je vprašala in se mi toplo nasmehnila s svojimi golimi čeljustmi.

Odgovoril sem ji brez bojazni in se ji tudi sam poskusil nasmehiniti. »Po očeta,« sem rekel. »Mama je bolna in prav bi bilo, če bi se vrnil domov.«

»Prav bi bilo, res. Le pojdi ponj in ga pripelji domov.« Popravila si je koso na rami in stopila za stopnico više. Bila je vsa tako preprosta, vsa tako ljubeznivo človeška.

Zato sem si tudi drznil reči:

»Kam pa greš ti, teta?«

Prej se mi je zdela dosti večja od mene, zdaj pa sem nenadoma opazil, da sva si bila skoraj enaka. In ker je molčala, sem svoje vprašanje ponovil in še dodal:

»Nikar ne hodi k mami... zbudila jo boš.«

»Nič ne skrbi,« je rekla. »O, le nič ne skrbi.« In res — nič me ni bilo strah in brez vsakršne skrbi sem bil. Stegnil sem roko in ji jo ponudil. Stresla jo je krepko, prijateljsko, se mi še enkrat nasmehnila in potem sva odšla vsak svojo pot, ona mimo mene in skozi odprta vrata v naše stanovanje, jaz pa po stopnicah navzdol in iz hiše poiskat očeta, za katerega bi bil že čas, da se vrne domov, k meni in k bolni mami...

UMIRAM

Pavle Zidar

Ves
sem preplavljen od čudnih besed,
od muke, ki gloda
v moj ranjeni svet,
si ti ob vzglavju, neskaljena
smrt,
me hočeš ti, da sem tako
zastrt.

Kradoma odtekam, tiše
od glasu,
ki išče kvišku pot;
naj pride kdo v samoto
mojih rok
s soljo med prsti
in žalostjo,
ki jo ogovarja jok.